

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **R. U.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Weiglem, advokátem, sídlem Pražská 530/21, Mělník, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2022, č. j. 066113/2022/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2023, č. j. 54 A 68/2022-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad v Klecanech (stavební úřad) usnesením ze dne 21. 10. 2021 (dále jako „prvostupňové rozhodnutí“) zastavil řízení o (v pořadí druhé) žádosti žalobce o dodatečné povolení *nepovolené rozestavěné stavby na pozemku (dle KN lesní pozemek, přírodní rezervace): objekt č. 1: 5,5m x 5 m, přízemí a podkroví a objekt č. 2: 8 m x 6,5 m, přízemí a podkroví, nazvané „rekonstrukce dvou historicky postavených chat pro rekreační účely“*, neboť žalobce nepředložil potřebnou projektovou dokumentaci. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 6. 2022 zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, kterou Krajský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl. Za nepřipadnou měl argumentaci žalobce o nepotřebnosti stavebního povolení, neboť ta se týká řízení o odstranění stavby, nikoli dodatečného povolení stavby. Následně krajský soud přdestřel dvě judikaturní linie

Nejvyššího správního soudu týkající se povahy lhůty podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Z pohledu první linie představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42, je zcela nepodstatné, jaké náležitosti žalobce přiložil ke své žádosti o dodatečné stavební povolení, neboť řízení o ní byl stavební úřad povinen zastavit pro zjevnou právní nepřípustnost z důvodu uplynutí lhůty 30 dnů. Z pohledu druhé linie bylo možné fakultativní přerušování řízení o odstranění stavby podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, v posuzované věci je však evidentní nevhodnost takového postupu. V této souvislosti krajský soud poukázal jednak na zjevnou právní nemožnost povolení dotčených staveb plynoucí ze závazných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů, jednak na skutečnost, že dne 5. 5. 2022 došlo k nařízení jejich odstranění. Stavebnímu úřadu by v takovém případě dle krajského soudu nezbylo, než řízení o žádosti o dodatečné stavební povolení zastavit pro její zjevnou bezpředmětnost.

[3] Odlišný postup správních orgánů tak neměl vliv na zákonnost výroku správních rozhodnutí, neboť záměr žalobce nebylo možno povolit a bylo namísto řízení zastavit. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce legitimního očekávání ve správní praxi stavebního úřadu týkající se dalších chat podél řeky Vltavy a upozornil na odlišnosti projednávané věci a řízení týkajících se ostatních případů.

II. Kasační stížnost

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[5] V první řadě považuje odůvodnění správních rozhodnutí za nedostatečné. Žalovaný jakožto odvolací správní orgán odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nerozšířil a pouze zopakoval tvrzení stavebního úřadu a s jádrem stěžovatelovy argumentace se vůbec nevypořádal. Krajský soud se však k této námitce vůbec nevyjádřil a opomenul tak jeden ze stěžejních žalobních bodů.

[6] Stěžovatel již dvakrát požádal o dodatečné povolení stavby. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona bylo úkolem stavebního úřadu přerušit řízení o nařízení odstranění stavby a vést řízení o žádosti stěžovatele o dodatečné povolení staveb. Stavební úřad přesto řízení o odstranění staveb nepřerušil a v rozporu se zákonem v něm nadále pokračoval a např. provedl další kontrolní prohlídku. Možnost stěžovatele účastnit se místních šetření stavebního úřadu přitom ovlivnila pandemie nemoci covid-19.

[7] Stěžovatel stavebnímu úřadu s žádostí o dodatečné povolení stavby dodal zjednodušenou projektovou dokumentaci ve formě pasportů, které pořizoval ve snaze vyhovět stavebnímu úřadu. Měl za to, že je taková projektová dokumentace dostačující a stavební úřad má všechny dostupné podklady k posouzení věci. Jestliže stavební úřad shledal předloženou dokumentaci nedostačující, měl stěžovatele v souladu § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vyzvat k doplnění dalších podkladů a přerušit řízení o odstranění stavby. Polemiku o tom, zda měl stavební úřad řízení přerušit, či nikoli, považuje stěžovatel za nesprávnou. Předně tento postup obligatorně předepisuje stavební zákon, nadto je běžnou praxí správních orgánů a stěžovatel legitimně očekával aplikaci i ve svém případě. Nepřerušování řízení v konečném důsledku nedává smysl a jistě není žádoucí, aby správní orgány vedly souběžně dvě řízení s hrozbou odporujícího si výsledku. Krajský soud věnoval značnou část rozsudku vyložení rozhodovací praxe správního soudnictví, vlastnímu postupu správních orgánů rozpornému se zákonem se však věnoval pouze

pokračování

okrajově. Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem krajského soudu o nemožnosti dodatečného povolení projednávaných staveb. Věcné posouzení žádosti ostatně ani nebylo na místě za situace, kdy se jím nezabývaly správní orgány. Stěžovatel rovněž nesouhlasí s bagatelizací protiprávnosti postupu správních orgánů.

[8] Stěžovatel je navíc přesvědčen, že charakter jím prováděných udržovacích prací u již realizovaných stavebních objektů historických chat nevyžadoval a nevyžaduje územní rozhodnutí a postačuje jejich ohlášení stavebnímu úřadu. Jedná se o chaty, které se na daném místě nacházely již v době, kdy stěžovatel daný pozemek nabyl. Stěžovatel pouze prováděl rekonstrukci těchto objektů. Vzhledem ke stáří těchto staveb se nenachází v katastru nemovitostí a ze stejného důvodu se stěžovateli nepodařilo dohledat žádnou dokumentaci. Okolní chaty nicméně také leží v chráněném území a jsou ohroženy povodněmi stejně jako chaty stěžovatele. Není pravdou, že se nachází na lesních pozemcích. Naopak jsou z nich vyňaty a Lesy ČR s. p. coby vlastníků okolních lesů se záměrem stěžovatele vyslovily souhlas. Hranice chráněného území není dle stěžovatele správně zakreslena. Správní orgány nemají problém v této oblasti chaty legalizovat, proč stěžovatel očekával shodný přístup i ve svém případě. Dle stěžovatele jsou naplněny podmínky § 79 odst. 5 stavebního zákona, čímž se však správní orgány ani krajský soud nezabývaly. Stěžovatel je dále přesvědčen, že stavby nevyžadují povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu a nic na tom nemění ani jeho žádost o dodatečné stavební povolení, kterou činil jakožto formální krok v reakci na nařízení odstranění staveb.

[9] Na závěr stěžovatel poukázal na svou péči o pozemek, jenž byl vzhledem k nedostatečnému počtu odpadkových košů u nedaleké cyklostezky zanesen černou skládkou, kterou stěžovatel na své náklady zlikvidoval a postupuje tak i nadále. Na přírodní rezervaci tedy činnost stěžovatele nemá negativní dopad. Stěžovatel rovněž poukázal na větší developerské projekty na druhém břehu řeky Vltavy, do nichž správní orgány takto razantně nezakročují.

[10] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Pro přezkoumatelnost napadeného rozsudku je podstatné, zda se krajský soud vypořádal se stěžejními žalobními námitkami (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). Nemusí výslovně odpovídat na každou dílčí námitku, vypořádá-li ji v rámci své argumentace, a to za podmínek tomu přiměřeného kontextu i implicitně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 2 Afs 194/2020-52, bod

12, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2024, č. j. 8 As 208/2023-51, bod 21). To se v projednávaném případě stalo.

[13] Stěžovatel v žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu okruhu námitek zaměřenému na povinnost správních orgánů přerušit řízení o odstranění stavby a vést řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Krajský soud se však k této námitce výslovně vyjádřil pouze ve vztahu k otázce nutnosti povolení staveb. Stěžovateli tak lze přisvědčit, že se krajský soud s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k ostatním dílčím námitkám výslovně nevypořádal, ze znění napadeného rozsudku je však zjevné, že rozhodnutí žalovaného považoval za přezkoumatelné. Uvedené plyne již ze samotného postupu krajského soudu, který rozhodnutí žalovaného přezkoumal v rámci uplatněných žalobních námitek a s jeho závěry se ztotožnil. Sám stěžovatel uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti pouze v obecné rovině, aniž by namítané pochybení žalovaného specifikoval. V projednávané věci proto nebylo nutné, aby se k tomu krajský soud blíže vyjadřoval. Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, které otázky krajský soud považoval za rozhodné a jak o nich uvážil, včetně závěru o zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud poukázal na existenci dvou judikатурních linií, z jejich pohledu posoudil projednávanou věc a odůvodnil, proč rozhodnutí žalovaného z pohledu zákonnosti ob stojí i přes případné vady správního řízení. Vyjádřil se i k námitce stěžovatele týkající se povahy staveb jakožto rekonstruovaných objektů, kterou nepovažoval za podstatnou (body 31 a 35 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud proto považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný.

[14] Nejvyšší správní soud se přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného zabýval rovněž z hlediska námitek pouhého zopakování tvrzení stavebního úřadu bez vypořádání odvolacích důvodů. Stěžovatel ovšem neuvádí, jakou odvolací námitku dle jeho názoru žalovaný nevypořádal. Nejvyšší správní soud proto ověřil, že se žalovaný otázkami vznesenými v odvolací argumentaci stěžovatele zabýval. V samotném ztotožnění se s postupem stavebního úřadu nelze spatřovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť pro účely soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v téže věci jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, či ze dne 5. 9. 2024, č. j. 7 As 7/2024-32, bod 17 a v něm citovaná judikatura). Žalovaný rozhojnil tvrzení stavebního úřadu citacemi z podkladů zařazených do správního spisu a z právních předpisů a přisvědčil postupu stavebního úřadu. Nad rámec uvedeného se k námitce zabýval rovněž povahou nepovolených staveb. I Nejvyšší správní soud proto považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné.

[15] K věcnému přezkumu rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud předesílá, že v projednávané věci je možné se zabývat toliko otázkou zákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby a zákonnosti tomu předcházejícího postupu správních orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby. Otázka povinnosti správních orgánů přerušovat řízení o odstranění stavby, byť v závislosti na procesním postupu v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, zde nemůže být přezkoumávána, neboť se týká jiného správního řízení a jiného rozhodnutí správních orgánů (obdobně rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48).

[16] Rovněž námitka stěžovatele, že dotčené stavby vůbec nevyžadují stavební povolení, svou povahou náleží především do řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby zahájil stěžovatel svou žádostí. I kdyby tak učinil pouze z procesní opatrnosti, svou

pokračování

žalobní námitkou se domáhá pouze jiného důvodu zastavení řízení, což je podle § 68 písm. d) s. ř. s. nepřijatelné. Z téhož důvodu, tedy že žalobou napadeným rozhodnutím je usnesení o zastavení řízení, není namístě se zabývat otázkami souvisejícími s hmotněprávními požadavky na posuzované stavby. Námitky stěžovatele k těmto otázkám se míjejí s předmětem nyní vedeného řízení.

[17] Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku poukazuje na rozdílné první názory na povahu lhůty k podání žádosti o dodatečné stavební povolení uvedené v § 129 odst. 2 stavebního zákona, jak byly vysloveny v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Bez podrobnějšího zkoumání okolností dále uváděných případů, které jsou určující pro posouzení existence případného rozporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, je třeba krajskému soudu přisvědčit, že v rozsudku ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o propadlosti lhůty stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby, jejíž marné uplynutí nejenže nezakládá povinnost stavebního úřadu přerušit řízení o odstranění stavby, ale ani neumožňuje vést řízení o jejím dodatečném povolení k žádosti pozdější. Naopak v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 As 293/2022-36, Nejvyšší správní soud nepovažoval lhůtu v § 129 odst. 2 stavebního zákona za propadnou, protože její marné uplynutí nebrání stavebnímu úřadu i na základě opakované žádosti o dodatečné povolení stavby opětovně přerušit řízení o jejím odstranění za použití § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle rozsudku ze dne 17. 1. 2024, č. j. 4 As 42/2022-19, pak ani žádost podaná po lhůtě podle § 129 odst. 2 stavebního zákona není zjevně právně nepřijatelná.

[19] V projednávané věci však nejsou splněny podmínky pro její postoupení rozšířenému senátu k posouzení této otázky podle § 17 s. ř. s., neboť by nemělo žádný vliv na hodnocení zákonnosti kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu. V projednávané věci totiž byly, a to pohledem obou krajským soudem uváděných judikатурních závěrů, dány důvody pro zastavení řízení a krajský soud proto nepochybil, když žalobu proti takovému rozhodnutí žalovaného zamítl.

[20] Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím zastavil řízení o opakované žádosti stěžovatele o dodatečné povolení stavby, která byla podána po uplynutí lhůty stanovené § 129 odst. 2 stavebního zákona (první žádost o dodatečné stavební povolení stěžovatel podal

v průběhu řízení o odstranění stavby dne 16. 10. 2020, druhou žádost dne 30. 9. 2021). Důvodem bylo přiložení pouhých pasportů staveb, tedy absence projektové dokumentace. Žalovaný tomuto postupu přisvědčil.

[21] Jak správně uvedl krajský soud, pohledem prvního z citovaných rozsudků správní orgány pochybily v určení důvodu zastavení řízení, jímž měla být zjevná právní nepřipustnost žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro marné uplynutí prekluzivní lhůty dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. To však na zákonnost samotného výroku o zastavení řízení nemá vliv.

[22] Nejvyšší správní soud má však za nezbytné korigovat závěr krajského soudu pro případ možnosti podání (třebas opakované) žádosti o dodatečné povolení stavby po lhůtě podle § 129 odst. 2 stavebního zákona (ve smyslu ostatních odkazovaných rozsudků). Krajský soud s odkazem na dřívější rozsudky krajských soudů správním orgánům vytkl vadu řízení spočívající v tom, že stavební úřad stěžovatele nejprve nevyzval k odstranění vady jeho žádosti postupem podle § 111 odst. 3 stavebního zákona, tuto vadu však vyhodnotil tak, že s ohledem na další okolnosti věci neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Argumentace krajského soudu je však v tomto bodě chybná.

[23] *V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné (§ 129 odst. 2 věta sedmá stavebního zákona).* Podle § 110 odst. 4 věty první stavebního zákona ve znění zákona č. 225/2017 Sb. pak platí, že *pokud k žádosti o stavební povolení není připojena projektová dokumentace nebo pokud není zpracována oprávněnou osobou, stavební úřad takovou žádost neprojednává a řízení zastaví.* S účinností k 1. lednu 2018 totiž zákonodárce nejen rozšířil speciální důvody zastavení řízení o nepředložení projektové dokumentace spolu s žádostí, ale výslovně doplnil, že se v takovém případě *žádost neprojednává.* Podle citovaných ustanovení stavebního zákona ve znění účinném pro nyní posuzovaný případ tak stavební úřad není ani v řízení o dodatečném povolení stavby povinen před zastavením řízení podle § 110 odst. 4 stavebního zákona vyzývat žadatele k předložení chybějící projektové dokumentace zpracované k tomu oprávněnou osobou (projektantem) a stanovovat mu k tomu lhůtu. Projektová dokumentace konkretizuje předmět žádosti o (dodatečné) stavební povolení a její absence je esenciální vadou žádosti o (dodatečné) stavební povolení bránící jejímu projednání. Bylo úkolem stěžovatele přiložit projektovou dokumentaci již k žádosti o dodatečné stavební povolení. Jestliže tak neučinil, nelze stavebnímu úřadu vytýkat, že žádost neprojednával a řízení o ní zastavil s přímým odkazem na § 110 odst. 4 stavebního zákona, aniž stěžovatele vyzýval k předložení chybějící projektové dokumentace.

[24] Přijetí posledně uvedeného právního názoru nebrání ani krajským soudem citované závěry rozsudků krajských soudů ani rozsudek ze dne 15. 9. 2023, č. j. 7 As 220/2022-26, v němž se Nejvyšší správní soud také zabýval postupem stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby v situaci, kdy stavebník ke své žádosti nepřiložil projektovou dokumentaci zpracovanou oprávněnou osobou. Soud zde však neposuzoval, zda bylo povinností stavebního úřadu takovou výzvu učinit, nebo zda tak stavební úřad učinil „toliko“ z procesní vstřícnosti. I v takovém případě totiž nepochybně platí, že výzva musí být dostatečně konkrétní a pro její splnění musí být poskytnuta dostatečná lhůta. Závěry starší judikatury, podle kterých se i v případě chybějící řádné projektové dokumentace postupuje dle § 111 odst. 3 stavebního zákona (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2024, č. j. 1 As 202/2023-47), se s ohledem na změnu právní úpravy k 1. lednu 2018 neuplatní.

pokračování

[25] K argumentaci krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za nutné doplnit následující.

[26] Zaprvé, výsledek řízení o nařízení odstranění stavby je podmíněn rozhodnutím o žádosti o její dodatečné povolení. To ale neplatí opačně, jak mylně dovodil krajský soud (bod 38). Rozhodnutím o nařízení odstranění stavby se tak žádost o její dodatečné povolení nestává bez dalšího bezpředmětnou s důsledkem nutného zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. To může být významné přinejmenším při zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v době, kdy již bylo nařízeno její odstranění (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 As 207/2020-32).

[27] Za druhé, Nejvyšší správní soud si je vědom praktických obtíží, které může představovat nepoměr doby nezbytné pro pořízení projektové dokumentace zpracované oprávněnou osobou a třicetidenní lhůty (ať již propadné či pořádkové) pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby, na něž poukazuje krajský soud v citovaných rozsudcích (bod 42). Ani ty však nemohou být důvodem pro popření zvláštní (a pozdější) úpravy postupu stavebního úřadu pro případ, že nedostatek žádosti o stavební povolení (dodatečné povolení stavby) spočívá v absenci projektové dokumentace zpracované oprávněnou osobou (§ 110 odst. 4 stavebního zákona) oproti obecné úpravě odstraňování vad takové žádosti (§ 111 odst. 3 stavebního zákona). Zvláště v situaci, kdy zákonná úprava nabízí jiné řešení.

[28] Vzhledem k uvedené časové kolizi a navíc ke skutečnosti, že okamžik zahájení řízení o dodatečném povolení stavby není (na rozdíl od „klasického“ stavebního řízení) zpravidla zcela v jeho dispozici, může být totiž pro zachování práv žadatele o dodatečné povolení stavby ve smyslu základních zásad činnosti správních orgánů (§ 4 odst. 1 a 4 správního řádu) nezbytné v odůvodněných případech vyhovět jeho případné žádosti o přerušování řízení o dodatečném povolení stavby na dobu nezbytnou pro obstarání projektové dokumentace. Zda se tak stane podle § 64 odst. 2 nebo odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2024, č. j. 8 As 33/2023-40), není z tohoto pohledu podstatné.

[29] Takovou žádost ovšem stěžovatel v projednávané věci nepodal. Navíc, jak plyne ze správního spisu, správní orgány projednávaly případ stěžovatelových dotčených staveb přinejmenším od 5. 10. 2020, kdy stěžovatel podal první z žádostí o jejich dodatečné povolení. I s ohledem na charakter staveb tak měl nepochybně dostatek času (nejméně jeden rok) k obstarání řádné projektové dokumentace zpracované oprávněnou osobou, jak vyžaduje stavební zákon.

[30] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že navzdory možné rozdílnosti právních názorů na povahu lhůty pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona ob stojí v projednávané věci jak rozhodnutí správních orgánů o zastavení řízení o stěžovatelově žádosti o dodatečné povolení dotčených staveb, tak kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Praze. Na tom nic nemění ani dílčí korekce závěrů krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný měl ve věci úspěch, nad rámec jeho běžné úřední činnosti mu však žádné náklady nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu